

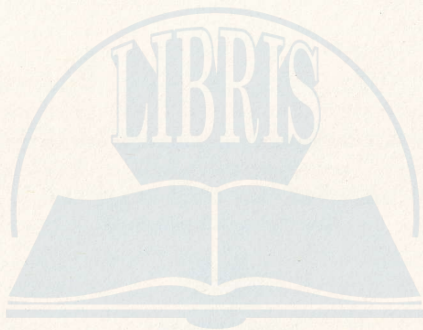
Carla Guelfenbein s-a născut la Santiago de Chile. A studiat biologia la Universitatea din Essex, Anglia, specializarea Genetica populației. Mai târziu a studiat designul la Martin's School of Art. La întoarcerea în Chile a lucrat la agenția de publicitate BBDO și a fost directoare artistică și editor de modă la revista Elle. Este autoarea romanelor *Reversul sufletului* (*El revés del alma*, 2002), *Femeia vieții mele* (*La mujer de mi vida*, 2005), *Restul e tăcere* (*El resto es silencio*, 2008), *Înotând goale* (*Nadar desnudas*, 2012) și *Cu tine în depărtare* (*Contigo en la distancia*, 2015), pentru care i s-a acordat Premiul Alfaguara. Opera Carlei Guelfenbein a fost tradusă în peste cincisprezece limbi de editurile cele mai prestigioase din lume, fiind foarte apreciată de public și de critica națională și internațională.

CARLA
GUELFENBEIN

*Cu tine
în depărtare*

Traducere din limba spaniolă
TUDORA ȘANDRU MEHEDINȚI

BIBLIOTECA NAȚIONALĂ ROMÂNĂ

1

DANIEL

Undeva, în vreun loc de pe planetă, cineva era răspunzător de moartea ta. Această certitudine mi-a sporit pe măsură ce treceau zilele, săptămânile, lunile, apăsându-mi conștiința până a devenit de nesuportat. Dar cine? De ce? Niciodată nu mi-am imaginat că răspunsul ar putea fi atât de aproape încât, întorcându-mă, m-aș pomeni cu mine însumi.

Îmi amintesc momentul acela în care, după ce am cumpărat pâinea pentru micul dejun, am dat nas în nas cu vagabondul din cartier. Ochii lui, vătămați și totodată amenințători, s-au oprit asupra mea. Am grăbit pasul, pe când în jurul meu oamenii treceau înfofiți în paltoane, dispărând apoi în bruma matinală. Un grup de copii a trecut strada. Fetele aveau fulare colorate și-și împărțeau în șoaptă secretele, în vreme ce băieții alergau și strigau, împingându-se unii pe alții cu stângăcia unor cățeluși. Inocența lor mi-a adâncit îngrijorarea stărnită de întâlnirea cu vagabondul. Nu puteam ști ce avea să se petreacă după câteva minute, ce ți se întâmplase peste noapte sau poate în zori.

În fiecare dimineață, înainte de a te întâlni, mă întrebam care să fie oare starea ta de spirit. Cu neputință de prevăzut. Era dominată de visele tale, de intensitatea luminii și a temperaturii, de infinite straturi circumstanțiale pe care n-aș fi reușit să le înțeleg niciodată. Uneori îmi vorbeai fără încetare,

dar alteori păreai îngândurată, ascultând zvonul unei lumi ce sălășluia înăuntrul tău.

Când am ajuns în fața ușii tale, Arthur s-a așezat lângă mine, cu demnitatea lui pontificală, în timp ce Charly dădea frenetic din coadă dintr-o parte în alta. Aveam de gând să-ți propun să ieșim după micul dejun la o plimbare, așa cum făceam de obicei.

În pofida vârstei, mergeai cu pași repezi și hotărâți. Dacă cineva ne-ar fi văzut de la o anumită distanță, cu greu și-ar fi imaginat că erai cu peste cincizeci de ani mai mare ca mine.

Îmi amintesc că, la doar câteva zile după ce am ajuns să-ți fiu vecin, te-am văzut în fața porții casei tale, luptându-te cu volbura aceea care îngreuna trecerea. Mi-ai spus că peste noapte crescuse și că prezența ei îndărătnică era o încălcare a libertății tale. Vorbeai despre plantă ca despre o ființă vie, în vreme ce, cu un cuțit de bucătărie, încercai să scapi de ea. Mi-am adus foarfeca de tăiat crengi, am eliberat trecerea și, în scurt timp, stăteam de vorbă însufleții. Văzusem o fotografie de-a ta în ziar cu câteva săptămâni înainte. Un critic important de la *New York Times* îți elogiase opera, și ziarele de la noi din țară îi reproduseseră cronica. Însă, văzându-te în grădină, m-au surprins înălțimea și părul tău cărunt, pe care îl purtai strâns la ceafă. Timpul nu reușise să-ți întunece frumusețea. Unde înainte trebuie să fi fost rotunjimi, acum se iveau unghiuri – la nasul proeminent, la bărbie și la pomeți, la fruntea brăzdată de cute. Măinile tale lungi erau ca niște păsări care uitaseră arta de a zbura. Cu câtă vehemență aveai să-mi povestești mai târziu că detești muncile practice și că ți-ar fi plăcut să ai o soție ca acelea ale marilor creatori, care le rezolvă obligațiile mondene, ferindu-i de banalitățile vieții. De atunci, deși într-un fel stângaci și incomplet, am încercat să te protejez. Lumea în care trăiai tu era de nepătruns pentru mine. Dar, în același timp, strălucirea care răzbătea prin ușile pe care le lăsaî întredeschise mă făcea să mă simt tulburat și mânat de curiozitate față de ceea ce nu puteam vedea.

Am căutat cheia casei tale în buzunar și am constatat că o uitasem. Am sunat, însă fără să primesc răspuns. Am

mai așteptat câteva secunde și apoi am insistat încă de două ori. Mi-am adus aminte de ochii vagabondului, agresivi și totodată abătuți, nota distonantă ce iese din tipar. Am ocolit prin stânga grădina, și Arthur m-a urmat cu pașii lui leneși. Lumina dimineții revărsându-se peste cărarea cu pietriș strălucea orbitoare. Ca și casa, grădina era cufundată în liniște, văduvită de orice prezență umană. O violetă începea să-și răsfire bobocii iernatici. Vieți minuscule pe care, ca în fiecare an, aveai să le urmărești cu atenție. M-am dus până la una din ferestrele laterale și m-am uitat înăuntru. Soarele se filtra prin deschizături, accentuând penumbra din vestibul.

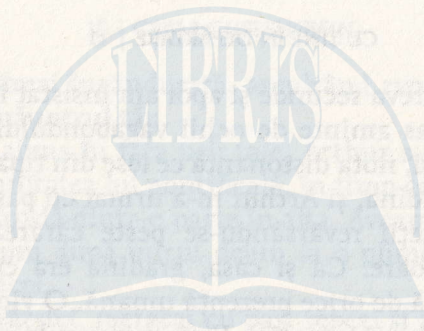
Numai după două secunde te-am văzut. Căzuseși la picioarele scării, unde lumina aproape că nu ajungea. Trupul tău, ca un copac doborât, zăcea inert lângă lampa cu picior pe care ți-o dăruisem la ultima ta aniversare. M-am repezit în curtea din spate. Ușa de la bucătărie era larg deschisă. S-ar fi zis că cineva fusese acolo și, în grabă, uitase s-o închidă. „Cine?” m-am întrebat.

M-am lăsat pe vine lângă tine. Măinile îți erau crispate, de parcă ar fi zgâriat corpuri invizibile înainte de a se da bătute. În jurul capului era o baltă de sânge. Îți zgâriaseși un braț și aveai o dără roșiatică de la încheietura mâinii până la cot. Cămașa de noapte ți se ridicase până la șolduri, și pubisul, alb, cu păr rarit, se ivea între picioarele desfăcute, îmbătrânite. Te-am acoperit cum am putut cu cămașa de noapte și abia atunci, luându-te de umeri, te-am scuturat.

– Vera, Vera! am strigat.

Mi-ai părut atât de ușoară, atât de fragilă. Totul căpăta aparența unui vis.

Restul se preface într-o nebuloasă. Timpul a început să curgă altfel, răspândindu-se amorf, imprecis. Îmi amintesc numai că, la un moment dat, a sosit ambulanța și că, împotriva oricărei reguli, eu însumi ți-am ridicat trupul, pe când persoanele din jur mă rugau să mă liniștesc, să le las să-și facă treaba. Nu voiam să te atingă nimeni, să simtă nimeni căldura trupului tău. Să-ți audă nimeni răsuflarea care se stinge.

2

EMILIA

- Să nu uiți niciodată, eu sunt tu, mi-a spus Jérôme când ne luam rămas-bun pe Charles de Gaulle.

El fusese cel care mă îndemnase să plec în călătorie. Eu singură n-aș fi fost în stare să ies din claustrare. La întoarcerea mea din voiaj, chiar dacă ideea mi se părea de neimaginat, aveam să ne căsătorim.

În fața noastră, o fereastră mare lăsa să se vadă cozile avioanelor ce păreau suspendate în cer.

Eu sunt tu,

Erau cuvintele care ne uneau. Care ne uniseră întotdeauna și care ne fereau de nenoroc. Ca un descântec. Eu eram el și el era eu. Am mers în tăcere până la zona de îmbarcare și ne-am despărțit fără să ne atingem. Expresia lui era liniștită, sigură. Nu puteam să-i trădez încrederea pe care o avea în mine. Cu o zi înainte, la Grenoble, îmi luasem rămas-bun de la părinți, și doctorul Noiret, psihiatrul meu, îmi dăduse medicamente ca să nu fac o criză de panică. Chiar și așa, n-am putut să nu-i spun pentru a mia oară:

- Nu știu dacă pot s-o fac, Jérôme.

- Sigur că poți, Emilia. Sigur că poți.

Mi-a atins buzele cu arătătorul ca să nu mai repet.

*

În avion, adâncită în scaunul meu, pe când mă uitam pe hubloul la stratul de nori, m-am concentrat asupra chipului cu trăsături fine al lui Jérôme. El fusese veșnic acolo. El era specia umană, și tot ce se afla dincolo de el nu exista pentru mine. M-am gândit la viața lipsită de elan, dar fără dezastre, pe care ne-o făuriserăm împreună. E greu să te mulțumești cu o astfel de viață. Banală. Lucrurile extraordinare sunt incitante și ne cheamă cu trâmbițele și culorile lor vii. Dar sunt fragile. Se spulberă.

Jérôme și cu mine înțeleseserăm asta dintotdeauna. Totuși, acum el mă lăsa liberă. Mă lăsa liberă și în același timp mă lega cu propunerea de căsătorie. De ce făcea asta? De ce insistase să plec, încurajându-mă cu bunele lui auspicii? Din bunătate. Da, din bunătate. Dar și pentru că ajunseserăm într-un punct de unde trebuia s-o pornim într-o direcție sau alta - iar acest gând mi-a trecut fugerător prin minte. Amândoi aveam douăzeci și patru de ani, și prezentul, când ești tânăr, are nevoie să se deschidă spre marea aceea de posibilități viitoare ce nu există încă.

Șanse în căutarea cărora trebuie s-o pornești.

Ajunsesem până aici ținută de mâna lui. Dar acum el și lumea noastră protejată, cu marginile șterse de folosință și de timp, dispăreau sub nori. Mi-era greu să respir. Am cerut un pahar cu apă. Înainte de a apune, soarele a prins să crească. Lumina lui aspră ricoșa pe undeva și se izbea atât de puternic de hubloul meu, încât am fost nevoită să-mi pun ochelarii de soare. Mi s-a părut că jos e marea. Frânturi care semănau cu oglinzi de apă. De la distanță, dacă era într-adevăr marea, nu avea violența care mă îngrozise în copilărie.

Mi-am amintit de marea din La Serena, orașul unde se născuse mama. Când eram mică, fusesem acolo de două ori. Am văzut valurile înălțându-se cu textura lor solzoasă. Am văzut-o pe mama care fugea să se arunce în mijlocul zidului de apă, cufundându-se în explozia a mii de particule ce străluceau în contralumină. L-am văzut pe tata lângă mine - stăteam amândoi întinși pe nisip, tăcuți, cu sufletul la gură, imaginându-ne că balena uriașă o înghițise pentru totdeauna.